

EL LLIBRE
DE LA SETMANALes memòries
d'Antoni Bassas

PERFIL

ANTONI BASSAS (BARCELONA, 1961) VA GUANYAR EL PREMI JOSEP PLA AQUEST GENER AMB 'BON DIA, SÓN LES VUIT', CRÒNICA DELS CATORZE ANYS QUE VA ESTAR AL CAPDAMUNT DEL PROGRAMA 'EL MATÍ DE CATALUNYA RÀDIO'

PERE
ANTONI
PONS

Entre el 1995 i el 2008 Antoni Bassas va dirigir i presentar *El matí de Catalunya Ràdio*. Entre els èxits que va aconseguir hi ha el d'haver fidelitzat i fet créixer l'audiència del programa, el d'haver donat joc a tota una colla de periodistes de vàlua que després han volat pel seu compte i el d'haver-se fet un lloc en la intimitat de milers d'oients que sentien que Bassas i el seu equip eren una part important de la seva vida. Si a això hi afegim que, quan ets al capdavant del programa matinal de la ràdio pública del país, vius situacions complicades, insòlites i excitants, tractes personatges rellevants i d'envergadura i coneixes i pateixes de primera mà les fangoses bambolines del poder, queda clar que unes memòries sobre l'experiència són prometedores.

A *Bon dia, són les vuit!*, guardonat amb el premi Josep Pla 2018, els que van ser oients d'*El matí de Catalunya*

Ràdio hi trobaran més o menys tot el que poden esperar. Veuran desfilar alguns dels col·laboradors més populars del programa (Raimon Panikkar, Emili Teixidor, Carles Capdevila...); recordaran alguns programes especials (com el que es va emetre des dels "infames" calabossos de Via Laietana, amb convidats que temps enrere hi havien passat com a detinguts i torturats); entendran quina visió té Bassas de l'ofici ("És impossible agrair a tothom, però és possible tenir el respecte general si pots justificar totes les teves decisions d'antena pel mateix criteri: amb raons estrictament professionals"); descobriran fins a quin punt tot havia de funcionar al mil·límetre perquè el programa rutllés; reviuran entrevistats exigents (als presidents Pujol, Maragall i Montilla, cadascun amb les seves dèries); seran assaltats de nou pel neguit de dies dramàtics (l'11-M o qualsevol amb un atemptat del comando Barcelona d'ETA)...

BON DIA, SÓN LES VUIT!
ANTONI BASSAS
DESTINO
400 PÀG. / 20,50 €

la primera, veiem un Aznar esforçadament conciliador; en la segona, veiem un arrogant a punt de deixar anar la bèstia que porta dins.

En certa manera, Bassas organitza els materials d'aquestes memòries com qui condueix un programa de ràdio: fa passar convidats i els dona la paraula, de tant en tant estructura el text per seccions – ara parla del gènere de la tertúlia, ara del de l'entrevista, ara del Barça... –, reconeix mestratges – Puyal – o lliga els temes a vegades pels continguts i a vegades pel to i el ritme. També aprofita per reivindicar coses que s'estima i que considera essencials: tot el món de la ràdio i del periodisme, esclar, però concretament de la ràdio i la televisió públiques catalanes, sempre amenaçats – des de "la crosta" de Joan Ferran fins al 155 – perquè fan país i alhora són la prova de l'existència del país. Immers en l'actualitat, Bassas no pot evitar fer servir les memòries per explicar els orígens de l'actual situació política catalana, que es remunta a aquells anys, els quals ja anaven plens de catalanofòbia diària, de trens de rodalies avariats i de menyspreu estatal envers els vots i la voluntat de molts catalans.

Com és de suposar, unes memòries fetes amb materials tan diversos tenen passatges de més o menys interès en funció dels gustos i preferències de cada lector. Personalment, em semblen excel·lents el capítol dedicat als anys de corresponsal per a TV3 als EUA i els passatges en què l'autor mostra els aspectes més personals – la mescla diària de son i frenesí, la incertesa de no saber com l'afectarà un canvi polític – de qui, al llarg de tretze anys, va viure una vida "tan exigent, exposada, intensa, privilegiada i divertida com metòdica, repetitiva, disciplinada, ingrata i esgotadora". ♦♦

AL LLIBRE, BASSAS REIVINDICA EL MÓN DE LA RÀDIO PÚBLICA CATALANA, PER EXTENSIÓ, TAMBÉ EL DE LA TELEVISIÓ, SEMPRE AMENAÇADES PERQUÈ FAN PAÍS

Anecdotal sucós, ric i variat

L'anecdotal amb què Bassas amaneix el relat és sucós d'una manera rica i variada: hi ha anècdotes emocionants, tristes, tendres, grotesques, vibrants, sorprenents... Conscient que unes memòries no es poden limitar a ser un enfilall d'anècdotes, salva el parany donant un to i un ritme narratiu a la història, usant una prosa que és periodística en el sentit més eficientment anglosaxó de la paraula – cada frase vehicula informació – i fent que les anècdotes siguin més que simples curiositats, que funcionin com la síntesi d'un fet general o l'explicació del caràcter d'un personatge. El relat de les dues entrevistes que va fer a Aznar, una al principi i l'altra al final de la primera legislatura, la clava. En

PERE TORDERA

AMB ÈMFAZI

RAMONA PÉREZ

'Experiencia y pobreza. Walter Benjamin en Ibiza'

De Vicente Valero

neixença d'un capità: "quien no se aburre no sabe narrar" (pàg. 47).

W.B. viu a Eivissa moments de gran fragilitat emocional, física i material. Malgrat tot, el 6 de febrer de 1935 escriu a un amic:

"A medida que se va alejando, el primer periodo del exilio en Ibiza adquiere un brillo especial" (pàg. 208).

Sempre combinà els escrits per encàrrec amb la correspondència i els projectes literaris propis, i utilitzà la màquina d'escriure per a aquests treballs, dels quals pretenia treure un profit i la pluma para objectivos importantes".

A la segona estada, el 1933, Eivissa inicia un breu període de trans-

formació, i persones com Don Roselló, un home culte i ric, veuen la possibilitat d'assolir el progrés per mitjà del turisme. Comencen els canvis. Sant Antoni viu una transformació que es produeix a un ritme de vertigen.

El paisatge humà també es transforma per moments, s'arriba a descomèixer la identitat del veí a les colònies d'estrangers... Tot plegat veu el seu final amb l'esclat de la Guerra Civil:

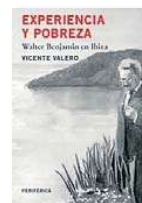
"Como había pronosticado W.B., toda aquella 'soberbia de tenderos y veraneantes' se vino abajo".

L'illa torna als costums ancestrals, a l'austeritat, al paisatge intacte. A partir dels anys 50 comencen

a arribar nous viatgers, que troben un indret on és possible refer-se de les ferides i cercar una existència idealitzada.

Vicente Valero acaba la seva obra dient: "El autor de este libro se reconoce deudor de aquel encuentro". Fa referència a la trobada casual en un carrer de Berlín de Felix Noeggerath i W.B. a l'hivern del 1932, en què el filòsof va ser convidat pel pare de Jaume 'el pagès alemany' a visitar l'illa.

Com en altres ocasions, Valero ens commou i trasbalsa. La profunditat, la bellesa, el rigor documental... Tenim a les mans una obra molt important, que no podem deixar de recomanar. ♦♦

EXPERIENCIA Y POBREZA
WALTER BENJAMIN EN IBIZA
VICENTE VALERO
PERIFÉRICA
223 PÀG. / 18 €

A Eivissa, un punt de trobada l'any 1932, els primers a arribar varen ser alguns alemanys que havien fet estudis de romanística a la dècada dels anys 20 i "cercaven" paraules en l'àmbit lingüístic del català. Aviat els atreu quelcom més que la llengua: l'arquitectura popular, la llum, els contrastos del paisatge, les persones.

La producció literària de W. B. en aquest període és important. L'any 1936 es publicarà a París el seu assaig *El narrador*, una part del qual va néixer a Eivissa, també en un viatge en el vaixell que l'havia de dur a la co-